

UZASADNIENIE

W dniu 2 marca 2021 r. powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Ciechanowie o zasądzenie od pozwanej I. A. (1) kwoty 31102,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wytoczenia powództwa tj. 2 marca 2021 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana I. A. (1) w odpowiedzi na pozew wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana podnosiła następujące zarzuty: kwestionowała legitymację czynną powoda, nieudowodnienia istnienia umowy pożyczki, brak wymagalności roszczenia, naruszenie praw konsumenta oraz kwestionowała wysokość zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2022 r. Sad zwolnił pozwaną I. A. (1) od kosztów sądowych oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu w osobie wskazanej przez Okręgową radę Adwokacką w P..

Ostatecznie pozwana I. A. (1) wносиła o oddalenie powództwa Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Na wypadek uwzględnienia powództwa wносиła o rozłożenie należności na raty i odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Pełnomocnik z urzędu pozwanej wносиł ponadto o przyznanie mu wynagrodzenia za reprezentowanie strony w procesie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2019 r. została zawarta umowa pożyczki refinansującej nr (...) pomiędzy I. A. (1) a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Pożyczkodawca, na mocy tej umowy, udzielił I. A. (1) pożyczki na okres do dnia 10 lutego 2022 r. Kwota pożyczki wynosiła 15000,00 zł, z tego kwota 13322,87 zł przeznaczona została na refinansowanie, zaś kwotę 1677,13 zł wypłacono I. A. (1). Oprocentowanie nominalne pożyczki na dzień zawarcia umowy wynosiło 10,00 % w stosunku rocznym. Kwota naliczonych odsetek umownych od kwoty pożyczki wynosiła 2491,14 zł. Ponadto I. A. (1) zobowiązała się do zapłaty kwoty 14958,00 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 78,35 %. Całkowita kwota do zapłaty z tytułu udzielonej pożyczki ustalona została w wysokości 32449,14 zł. I. A. (1) zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z odsetkami w 36 miesięcznych ratach w wysokości po 901,37 zł każda z nich (ostatnia w wysokości 901,19 zł) (umowa pożyczki wraz formularzem informacyjnym k. 43 - 49, harmonogram spłaty k. 50 potwierdzenie wypłaty k. 52).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na mocy umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 3 lipca 2019 r. oraz umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 sierpnia 201 r. zbył przysługującą mu wobec I. A. (1) wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 25 stycznia 2019 r. na rzecz Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. (umowy przelewu wierzytelności z załącznikami k. 8 - 11, 12 - 13).

I. A. (1) nie dokonywała terminowych spłat rat pożyczki zawartej z wierzycielem pierwotnym (bezsporne).

I. A. (1) otrzymuje obecnie zasiłek dla bezrobotnych. Wcześniej prowadziła działalność gospodarczą (drobny handel detaliczny - sklepiki szkolne). Mieszka sama w lokalu mieszkalnym należącym do TBS w C.. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie orientuje się, jakie ma łączne zadłużenie. Od początku 2021 r. zapadło przeciwko niej w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wiele prawomocnych wyroków, na łączną kwotę główną prawie 130000 złotych. W sprawie I C 280/20 zawarła ugodę na kwotę 49937,88 zł (odpisy wyroków k. 141 - 148, ugoda k. 149, zeznania pozwanej I. A. (1) k. 138 - 139).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności umowy pożyczki wraz formularzem informacyjnym, harmonogramu spłaty, potwierdzenia wypłaty oraz umów przelewu wierzytelności, odpisów wyroków i ugody oraz zeznań pozwanej I. A. (1).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku pozwanej I. A. (1) wskazuje w sposób jednoznaczny na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem na podstawie umowy pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 25 stycznia 2019 r.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powoda, Sąd pragnie wskazać, że dołączone przez stronę powodową dokumenty do akt niniejszej sprawy są wystarczające, aby udowodnić, że do przelewów wierzytelności faktycznie doszło.

Ponadto pozwana I. A. (1) z jednej strony zaprzeczyła, że zawarła umowę pożyczki, a z drugiej strony wskazywała, że kwestionuje uczciwość warunków na których została zawarta, wobec czego podnosiła, że umowa ta powinna zostać uznana za nieważną.

Kwestionowanie przez pozwaną I. A. (1) uczciwości warunków na jakich została zawarta umowa nie może mieć miejsca na obecnym etapie postępowania. Wszelkie wątpliwości związane z warunkami zawieranej umowy pozwana powinna ocenić na etapie jej zawierania, a nie na etapie dochodzenia przez powoda zaległych należności. Zarówno wysokość prowizji, jak i odsetek kapitałowych były w umowie określone kwotowo, zaś termin spłaty pożyczki – datą dzienną. Pozwana nie wyjaśniła na czym, jej zdaniem, polega wątpliwość do co wysokości żądania powoda, skoro powód nie dochodzi żadnych sum ponad określonych kwotowo w umowie, a nie ustalonych przy uwzględnieniu sposobu ich obliczenia. Pozwana nie skorzystała z możliwości odstąpienia od umowy. Jeżeli chodzi o podnoszone przez pozwaną zarzuty dotyczące naruszenia zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów, jak również zastosowania klauzul abuzywnych bądź mających na celu obejście przepisów całkowitym koszcie umowy, wskazać należy, że pozwana poprzestaje na ogólnikowym sformułowaniu zarzutów, nie odnosząc ich do konkretnej sprawy.

W ocenie Sądu, całokształt powyższych okoliczności wskazuje, iż doszło pomiędzy pozwaną oraz poprzednikiem prawnym powoda do zawarcia umowy pożyczki w dniu 25 stycznia 2019 r.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Umowa pożyczki podlega ogólnym przepisom prawa cywilnego (art. 720 i nast. Kc). Mają one zastosowanie zarówno w relacjach między osobami fizycznymi oraz w relacjach przedsiębiorca – konsument. W tym ostatnim przypadku zastosowanie mają ponadto przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie art. 511 kc jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

W razie cesji wierzytelności, na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 kc).

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny Zamknięty we W. nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Do umowy przelewu wierzytelności dołączony

został załącznik, w którym opisana jest wierzytelność wraz z podaniem numeru umowy pożyczki, danych personalnych i adresowych pożyczkobiorcy oraz kwoty pożyczki. Dokumenty te potwierdzają skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanej i legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie.

Na skutek przelewu wierzytelności doszło więc do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 kc, że do zawarcia umowy doszło.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypełnił w całości swoje zobowiązanie wynikające z zawartej umowy.

Zarzut pozwanej I. A. (1), iż poprzednik prawny powoda zastosował w umowie pożyczki zapisy, które miały na celu obejście normy art. 385¹ kc jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. Przepisy prawa nie zabraniają naliczania kosztów udzielenia pożyczki, co jest powszechne w instytucjach zajmujących się udzielaniem pożyczek i taka praktyka nie stanowi próby obejścia przepisów prawa. Umowa pożyczki ma charakter odpłatny. Ustanowienie prowizji jest więc – co do zasady - zgodne z przepisami prawa. Poprzednik prawny powoda prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek i udostępnił pozwanej środki finansowe na określony okres czasu. Pożyczkodawcy przysługuje zatem prowizja, która ma stanowić dla pożyczkodawcy wynagrodzenie za koszty związane z umową. Wysokość naliczonych z tytułu umowy pożyczki opłat pozwana I. A. (1) zaakceptowała zawierając umowę, która w tym zakresie została sformułowana w sposób nie budzący wątpliwości. Koszty te zostały wskazane w umowie wprost, a nie jako np. sumę bądź iloczyn niedookreślonych składników. Zmiana stanowiska pozwanej I. A. (1), nastąpiła w momencie, gdy powód wniósł pozew w niniejszej sprawie. Jeżeli pozwana miała wątpliwości co do warunków umowy mogła przed jej zawarciem zasięgnąć porady profesjonalisty.

Podkreślić należy, że pozwana podniósł zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych przez powoda jako podstawę nieważności umowy, nie wskazała żadnej konkretnej klauzuli.

Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ kc: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” (art. 385¹ § 3 zd. 1 kc). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Kontroli podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie (w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane) oraz postanowienia wzorców umownych.

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne (art. 6 kc). W sporze wynikłym w obrocie konsumenckim to najczęściej przedsiębiorcy zależy na wykazaniu faktu indywidualnego uzgodnienia. Na konsumentach zaś ciąży jedynie wymóg wykazania, że zaskarżone przez niego postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, bez konieczności dowodzenia, że zostało mu narzucone z pominięciem indywidualnego uzgodnienia . Domniemanie z art. 385¹ § 4 kc, nie obejmuje oczywiście postanowień samej umowy. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem rozstrzygającym o tym, czy postanowienie wzorca umownego jest niedozwolone. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakazuje wykorzystywania danej klauzuli, zbadawszy przesłanki uznania postanowienia za niedozwolone z art. 385¹ § 1 kc (art. 23b ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów). Zgodnie z art. 23d cyt. ustawy, prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone jest

skuteczna wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

W niniejszej sprawie pozwana I. A. (1) powołała się na zastosowanie niedozwolonego postanowienia umownego, jednakże nie wskazując okoliczności uzasadniających uznanie umowy za spełniające te warunki, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążała pozwaną.

Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają również poglądu, by postanowienia umowy w przedmiocie prowizji miały na celu obejście prawa lub były sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i naruszały normę art. 58 § 2 kc. Należy podkreślić, że pozwana I. A. (1) nie kwestionowała refinansującego celu pożyczki, jak również przekazania do jej dyspozycji kwoty 1677,13 zł. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanej prowizją we wskazanej w umowie wysokości. Dodatkowo wskazać należy, że koszty związane z umowy pożyczki nie przekraczają maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu i zostały ustalone zgodnie z art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim; koszty te zostały obliczone od kwoty pożyczki 15000,00 zł. Przepis ten wprowadził pojęcie limitu pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową kredytu konsumenckiego. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu, określono jako pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu to maksymalna suma środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Maksymalną kwotę kredytu oblicza się według wzoru: $(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times x \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. Wskazać należy, że ustalona przez pierwotnego wierzyciela kwota prowizji w wysokości 14958,00 zł nie przewyższa maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu. Zgodnie z art. 36a ust. 2 cyt. ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, z tym że, stosownie do art. 5 pkt 6a ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu są to wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Jak wynika zatem z umowy pożyczki z dnia 25 stycznia 2019 r. pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają całkowitej kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 15000,00 zł.

Zarzut pozwanej I. A. (1), co do przedawnienia roszczenia uznać należy za chybiony w kontekście treści art. 118 kc, zgodnie z którym termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata, przy czym koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Jak wskazano powyżej, umowa została zawarta dnia 25 stycznia 2019 r., zaś powód wytoczył powództwo w dniu 2 marca 2021 r., a zatem przed upływem terminu przedawnienia.

Za zasadny natomiast uznać należy zarzut pozwanej I. A. (1) podniesiony w odpowiedzi na pozew co do braku wymagalności świadczenia w dacie wytoczenia powództwa. Jak wskazano, pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 2 marca 2021 r. (data stempla operatora pocztowego). Umowa została zawarta na czas określony do 10 lutego 2022 r. Wytoczenie powództwa nastąpiło zatem przed upływem okresu na jaki umowa została zawarta. Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny Zamknięty we W. nie przedstawił dowodu potwierdzającego wypowiedzenie pozwanej I. A. (1) umowy pożyczki przez powoda bądź jego poprzednika prawnego. Uznać zatem należy, że umowa wygasła w dniu 10 lutego 2022 r.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjny Zamknięty we W., pomimo podniesionych przez pozwaną I. A. (1) zarzutów w odpowiedzi na pozew, nie złożył dowodów na okoliczność doręczenia jej wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 25 stycznia 2019 r.

W ocenie Sądu, wbrew przekonaniu powoda, takim dowodem nie jest złożona kopia pisma wypowiadającego umowę (k. 53). Z dokumentu wynika jedynie fakt dysponowania przez powoda pismem wypowiadającym umowę przez poprzednika prawnego powoda, nie wynika jednak aby korespondencja to została doręczona pozwanej.

Niewątpliwie, brak jest regulacji prawnych co do formy i trybu tego typu korespondencji, jednakże zarówno powód, jak i jego poprzednik prawny są profesjonalistami w zakresie w jakim została zawarta umowa z pozwaną I. A. (2), konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ kc. Poprzednik prawny powoda prowadzi działalność gospodarczą polegającą m. in. na udzielaniu pożyczek, zaś powód obrót wierzycelnościami. Zatem to na powodzie i jego poprzedniku prawnym ciąży obowiązek takiego ukształtowanie procedury postępowania, aby wykazać - na wypadek sporu - wszystkie niezbędne elementy związane nie tylko z zawarciem umowy i przelewem wierzycelności, ale również z jej wypowiedzeniem.

Niewątpliwie, zdaniem Sądu, dowodem doręczenia pozwanej I. A. (1) wypowiedzenia umowy pożyczki byłoby zwrotne potwierdzenie odbioru korespondencji. Powód, pomimo że jest profesjonalistą w obrocie gospodarczym, nie złożył takiego potwierdzenia.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, zasądzając od pozwanej I. A. (2) na rzecz powoda kwotę (...)04 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2022 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził od dnia 11 lutego 2022 r., mając na uwadze, że umowa wygasła z dniem 10 lutego 2022 r., a brak jest dowodów potwierdzających, że powód bądź jego poprzednik prawny wypowiedzieli umowę przed upływem okresu, na jaki została zawarta.

Ponadto Sąd oddalił powództwo co do kwoty 1868,52 zł tj. w zakresie skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, mając na uwadze że jest to kwota odsetek obliczonych od dnia wymagalności roszczenia według twierdzeń powoda, a zatem od dnia wypowiedzenia umowy pozwanej przez poprzednika prawnego powoda do dnia wytoczenia powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Sąd zasądził zatem na rzecz powoda od pozwanej tytułem zwrotu tych kosztów kwotę 5097,00 zł, w tym 1462,00 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa oraz 3617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radów prawnych.

Pozwana w niniejszym procesie reprezentowana była przez wyznaczonego pełnomocnika z urzędu. Za udział w sprawie pełnomocnikowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 2400,00 zł. Wysokość przyznanego wynagrodzenia Sąd ustalił na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Tym samym w pkt IV wyroku Sąd przyznał adw. W. P. za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu pozwanej I. A. (1) wynagrodzenie w wysokości 2400,00 zł wraz z kwotą stanowiącą równowartość podatku VAT, wyliczonego od w/w sumy. W pkt V Sąd nakazał przyznane wynagrodzenie wypłacić adw. W. P. z sum budżetowych, przejmując koszty pełnomocnika z urzędu na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd nie znalazł przesłanek do rozłożenia niniejszego świadczenia na raty. W pierwszej kolejności wskazać należy, że niewątpliwie, wniosek taki - co do zasady - uznać należy za dopuszczalny. Stosownie bowiem do art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzony świadczenie.

Pozwana I. A. (1) dobrowolnie zaciągnęła pożyczkę, której świadomie nie spłacała. Sąd nie neguje, że obecna sytuacja finansowa pozwanej I. A. (2) jest trudna, jednakże jest to wynikiem nie tylko stanu zdrowia pozwanej, ale co najmniej kilkuletniego braku dbałości o własne finanse, czego przejawem jest wiele spraw przeciwko pozwanej, w tym zakończonych już prawomocnymi wyrokami, tylko w okresie od początku 2021 roku na łączną sumę około 130000 złotych tylko należności głównych. Rozłożenie na raty ma przysługiwać stronie, która jest wykazuje rzeczywistą gotowość spłaty zadłużenia, a jej stan majątkowy (często niezależny od niej) nie pozwala na jednorazową spłatę. W niniejszej sprawie pozwana nie ma świadomości wysokości zadłużenia, jakie ją obciąża, nie identyfikuje przyczyn tego

stanu rzeczy, jak również nie podjęła w istocie żadnych działań zmierzających do uregulowania spraw finansowych i poprawy swojej sytuacji. Powyższe okoliczności powodują daleko idący sceptycyzm co do rzeczywistej woli spłaty zobowiązania w ratach i, w ocenie Sądu, mają na celu jedynie - niezасługujące na uwzględnienie - odroczenie spłaty powstałych zobowiązań. Sąd nie neguje trudnej sytuacji finansowej pozwanej I. A. (1), jednakże brak jest związku pomiędzy rozłożeniem na raty należnej powodowi kwoty a poprawą jej trudnej sytuacji.

Na marginesie Sąd pragnie wskazać, że pozwana I. A. (1) sama wskazuje, że otrzymywane przez nią świadczenia są niewystarczające na pokrycie ciężących na niej zobowiązań, związanych nawet z bieżącym utrzymaniem mieszkania.